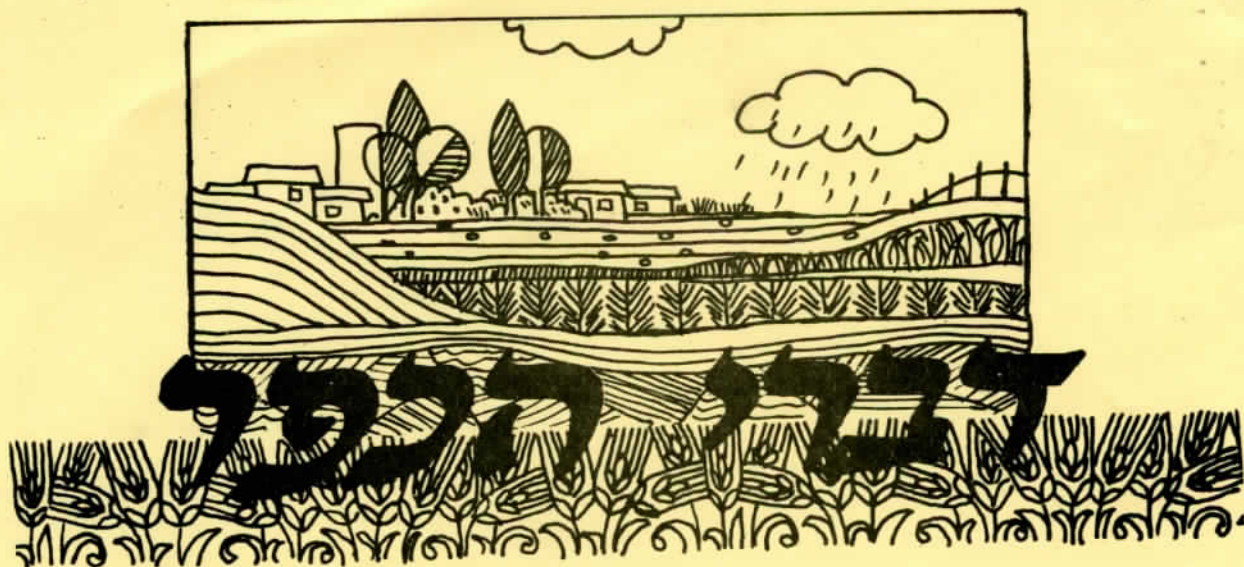

לבטוח בכוחות

להחזיק באמונות

לראות את הסיכוי

לעבוד עם המצוי

לבחון את היתרונות

להתמודד עם החסרונות

לזהות ולהבהיר את המטרה

להאמין כי ניתן להשיגה.

דברים אלה קראתי בעלון של קיבוץ יהל - ביום
שלמוחרת הבחירות - ארבעה ימים אחרי אסיפה שבה
הכרזנו על מצב חירום, וחשבתי שטוב היה להתחלק
בקטע זה עם כל חברי הקיבוץ שלי.

תמר וולפין

חזל טוב... חזל טוב

י מ י ה ו ל ד ת

13.11.88 דוגלס ארנולד

רפי פרנק

שר ג'קסון

זהר דיבולט

מירב לוי (נכדה - סמרג)

14.11 נמרוד שוער (נכד - עמית)

15.11 מקס חייט

טל פלמה

עינת פלמה

שרון וינשטיין (נכדה - אדלשטיין)

16.11 קרול לופוב

דוב קולט

17.11 אלה פרחי (נכדה - וטרמן)

18.11 הרבי ג'קסון

רונן פורסטר

ליאונג גולק

גב' סיסני פקר

19.11 מר דני סטיל

שאויל איסטון

יפעת ברור

י מ י נ י ש ו א י ל

13.11.88 רחל ורודיק פוקס

אורית ואורי כהנא

14.11 יניתה וזאבי ניצן

15.11 צילה וברק בן-רשף

ב ת נ ו ל ד ה

להורים - אביבה ואריק

לסבים - ג'ין ווילי

רוב נרת לכל המשפחה

ו ע ר ד ב ת

לסבא - אוסי

להורים - ליאורה ורונני

ולכל המשפחה - שפע ברכות

מה נשמע?

נכוננו לנו ימים קשים - גם במישור המדיני-כללי ישראלי, וגם במישור הפרטי שלנו - של כפר הנשיא. מה ההבדל בין שתי הבעיות, זו של ישראל וזו של הקיבוץ שלנו? לגבי הראשון עשינו מה שיכולנו לפני ותוך כדי הבחירות, וכעת צריך לחכות מה שיבשלו לנו הפוליטי-קאים, לטוב ולרע. מה שנוגע לבעיות הקיבוץ שלנו - המאבק רק מתחיל, ותלוי בנו איך אנו מתגייסים ומתמודדים. האספה ההמונית מעידה עד כמה החברה מודעת למצב ונקווה שנוכל לו.

- השבוע מלאו 50 שנה לליל הבדולח; הפרוגרום הרציני הראשון בגרמניה שבישר למעשה את הזוועה שהתחוללה שם אחר כך. כמה מאיתנו, שחו את החוויה הקשה הזו בהיותנו ילדות, סיפרו על כך לאולפן. ההתעניינות וההקשבה היו מירביות. אגב, האם אי פעם ביקשו שגם לילדינו נספר? *

- מכאן לענייני דיומא.

גמרו להרכיב את התקרה בחלק החדש של חדר האוכל. האפקט הוא מעניין - ונמוך.

- אנו מברכים את גרשי ושוש שחוזרים אלינו מביקור ממושך אצל הבנים והנכדים.

ולהבדיל, נפרדנו מאלן ויטהם, שעזב ונסע לאוסטרליה - ללימודים.

- ועוד אחד שיצא - אומנם לתקופה מוגבלת - הוא ישראל אבידור. שמתי לב למזווה גדולה על

המרפסת אצלם והתברר שהוא בדרך למנילה וסינגפור. נסיעה טובה והצלחה במשימה.

- בינתיים זורמים למטה החירום הצעות החברים, לייעול, לחסכון ולהכנסות נוספות. כפי-שהזכרתי קודם, הציבור אינו אדיש כלל וכלל.

- וכשאינ עוד על מה לדווח - מספרים על מזג האוויר, שמהתל בנו, או לפחות התחזיות שעושות

צחוק מאיתנו. מודיעים על גשם ובסך הכל יורדות כמה טיפות והשמש זורחת. נפלא - אך מה עם מפלס הכינרת?

- זה הזמן לשתול פרחי גינה. לברנדה והרי יש שתילים למי שמעוניין.

ובזה גמרנו. שבת שלום,

יעל נ.

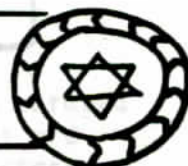
- ובזה בכל זאת עוד לא גמרנו. החפירות בכביש הראשי אינן מבשרות תוואי חדש לכביש. אלה סך הכל תיקונים הכרחיים שאין מנוס מהם.

- וגם זה עוד לא הכל. ג'ו סינה נסע לדרום אפריקה לשבוע ימים בשליחות המפעל. הוא הירצה

שם בשלושה מקומות שונים (ש-2,800 ק"מ מפרידים ביניהם) על הציוד שלנו. ג'ו מספר שהביקור היה מוצלח ביותר, היתה התעניינות רבה, ויש סיכוי טוב להמשך....

* לפחות מורה אחת סיפרה לי שהיא מתכוונת לקרא בכיתה את מה שסיפרתי בנושא לפני שבוע (אנחה)

בריאות ורכב בעייה מורכבת

לחברים שלום!

לאחרונה אנו עדים לריבוי תאונות במשקנו. התוצאה היא שמספר כלי הרכב העומדים לרשותנו הצטמצם מאוד, ולעומת זאת ריבוי הבקשות לרכב מכל המגזרים הולך וגובר. אנו לא מתעלמים מכך שציבור החברים המתבגרים והזקוקים להסעות מטעמי בריאות לא פוחת, אלא מתגבר, לצערנו. אולם בכל המגזרים במשק נדרשים למתן את הדרישות לרכב, וכך גם אנו נתבעים לעשות. לפיכך זימנו את שבי, ג'קי ובני לשיבה יחד עם רות רחמני, המזכירה הרפואית, בשיבה הועלו הדרישות השונות להסעות בריאות, והקושי לצמצם את הבקשות לרכב הבריאות ולתת עדיפות לחברים הזקוקים לכך. אנו מאוד נשתדל לעזור ככל האפשר בסידור התחבורה לצורכי בריאות, אבל יחד עם זאת על החברים להבין שאין באפשרותנו לספק לכולם רכב.

לפי כך רות רחמני תגיש לסדרן התחבורה שתי רשימות - אחת רשימה של חברים הזקוקים לרכב, והשנייה של חברים שיכולים לנסוע בטרמפ או באוטובוס. על כל חבר לבדוק ערב קודם הנסיעה אם יש הסעה המתאימה לצרכיו. אנו מקווים להבנה ולשיתוף פעולה מצדכם, ובמאמץ עליון של כולנו נתגבר.

שבי - רות גולן

נ.ב. בכל נסיעות הבריאות יש לרשום את שם החולה. זה עוזר לנו לעקוב אחרי הנסיעות לצורכי הבריאות.

תיקון טעות:

בהודעה במחנה מלפני שבוע "עידן חדש בחשמל" ביחס לטיפול בענייני טלפונים.

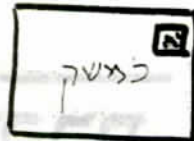
ט ל פ ו נ י ם

חלוקת תפקידים

- (1) כל הקשור במרכזית המפעל - זאבי ניצן
- (2) כל הקשור לתיחזוק והחלפת מכשירי הטלפון לעניינים קשורים בקווים פנימיים במשק - גבי אורן
- (3) בכל הקשור עם חברת "בזק" - המשרד הראשי. - אלק קולינס

מכתב משפחה

זמן רב לא כתבתי, אך אני עדיין קיימת ומקבלת חדשות פה ושם מחברים שכותבים אלי ומעניין מאוד לקבל מגוון הדעות על הנעשה בבית מדעות שונות. היה לי טוב לקבל חדשות מעודכנות משמואל ובכלל לראות אותו. הוא מסמל את אחרוני המבקרים ובה אצטרך להסתפק במשך החורף. אגב, אם מישהו טוב לב יקבל על עצמו לשלוח אלי דפי מידע שמחלקים לתאי הדואר, אשמח מאוד.

עברו החגים והשתתפתי בתפילות של בית-הכנסת הרפורמי שעל-יד הדירה שלי. מפאת עומס מתפללים הקימו אוהל וכ-4000 יהודים השתתפו! בסוכות אמא ואני נכנסנו לראות את ההקפות, בכלל ילדים רבים מגיעים לבח"כ הזה גם בשבת רגילה ובשמחת תורה הם הקיפו את המקום עם הגברים ועם הנשים שנשאו ספרי תורה, כשלכל ילד היה דגל בידו - מי מחזיק בתמונה מסורתית ומי בדגל בריטניה - העיקר לנפנף. בין השירים שלי את ההקפות - "מפי אל", "דוד מלך ישראל" ... "צאנה צאנה" ... השפה כנראה מקדשת.

העבודה נכנסת לשורנג עכשיו של הכנה לקראת פעילויות קיץ בארץ. מעניין שאלה התקבלו כשיגרה עכשיו, חלק בלתי נפרד של החינוך היהודי הגלוי ויתכן שיותר מאשר הם שומרים אותנו, ההיפך הוא נכון.

את ליל הבחירות ביוליתי במרכז הסוכנות בלונדון. אירוע מרגיז - לכל הדעות. לא זו בלבד שהתוצאות היו מכאיבות, אלא שרוב הבאים היו המקומיים, שכאילו באו לראות קרקס, עם דמי כניסה, ואנחנו הצטרכנו לשלם כדי להיכנס למקום העבודה שלנו - ועוד לשמוע חדשות כאלה.

חזרנו שליחי התק"ס, לבית של אחד מאיתנו וישבנו שבעה. מפחיד. כמו תמיד אני נדהמת ממידת ההתעניינות של האנגלים בכל הנעשה בישראל. ראינו בחירות בטלוויזיה, שמענו אותן ברדיו וגם קראנו. עוד לא אכלנו אותן, אבל נאכל אותן!

החורף מתקרב, אם עוד לא הגיע. קר מאוד בבוקר כשאני הולכת לעבודה. הבתים מחוממים היטב בדרך-כלל ולא כפי שאני זוכרת את אנגליה מהילדות. לא יודעת איך אני אעבור את החורף.

בסוף השבוע שעבר נסעתי לדבון, שם ענת (שבחו"ל קוראים לה בשם החיבה המשפחתי נטשה) עובדת. היא נמצאת בחווה, מנוהלת על-ידי צעירים בצורה שיתופית, הירקות, האוכל צמחוני והחבר'ה חמודים. שכחתי מה זה שלכת והיה נהדר לטייל בגלים של עלים אדומים וצהובים שכיסו את פני האדמה.

נסעתי באוטובוס והתכוונתי לנסיעה. כשהתישבתי פתחתי את שקית הניילון שהבאתי ומצאתי את האשפה והפסולת שסחבתי מהבית. את הסריגה כנראה זרקתי לפח בדרך החוצה. רק להראות לכם שאני לא השתנית.

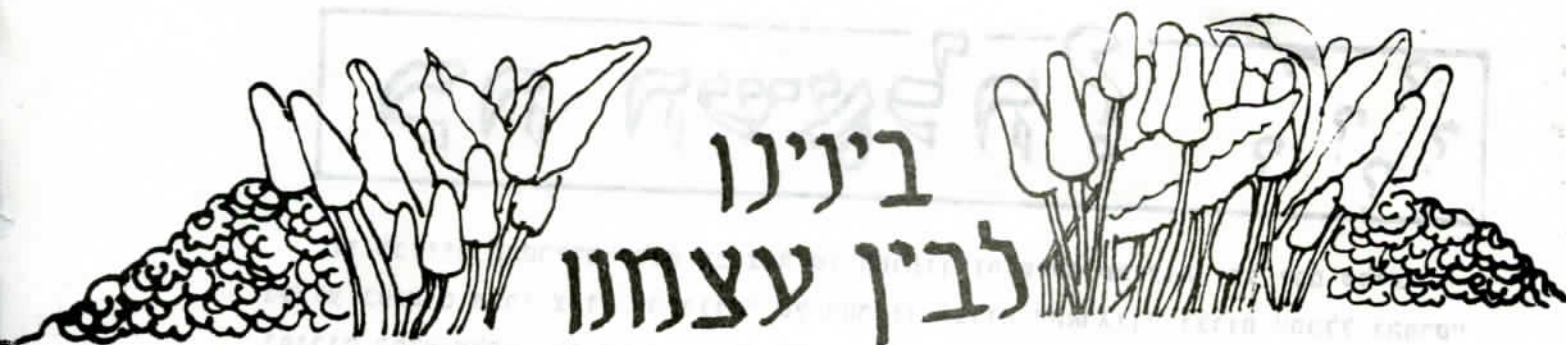
נהניתי מביקור ישראל מיזל, המוכר לכם מתוכנית "אורן". הוא התלהב מהאולפן אצלנו ועבודת הצוות וסיפר שחבר הנאמנים התרשם. אני מקווה שנוכל למשוך יותר מש-תתפים לתוכנית. ננסה.

באשר לקבוצה בת החמישים פלוס שלי, אירגנו ביקור לקיבוץ מחניים, הכולל עבודה, הרצאות וטיול עם סמינר. בדיוק כשהיינו מוכנים לפרסם את התוכנית, פרצה באנגליה שביית הדואר ונמשכה שלושה שבועות. בגלל זה לא נשאר מספיק זמן למועמדים להתכונן, זאת בכל אופן אחת הסיבות. היו כאלה שלא יכלו להשתחרר מן העבודה, כמה סבלו מהתקף לב ואחרים נרתעו מן התשלום או אורר הקורס, ונאלצנו לבטל אותו. כל זה בעיני די משמעותי ומראה אי נכונות להתחייב. עכשיו אני מתכננת להם סמינר על הקיבוץ פה בלונדון ונראה, אם יהיו תוצאות מזה. סמינר יאפשר להם מפגשי היכרות אחד את השני ויכולת להתארגן בעצמם. זה, לדעתי, המבחן, כי עד כה הם הביעו התעניינות, אך לא נכונות.

בכל אופן, כפי שאתם רואים, יש עבודה. אם היא פוריה, זו שאלה אחרת. בדרך-כלל העבודה משקפת את המציאות. - לחולים אני מאחלת החלמה ולכולנו שיפור המצב.

שלכם שמחה

#

בינינו לבין עצמנו

כל עוד יש צייפס וביצה...

- איך אתה יכול להסתובב עם חיוך אל הפנים בשעה כזאת - קיפאון פוליטי, מצב חירום כלכלי, אין גשם, ההסתדרות מתמוטטת - אין לך הרגשה של סוף העולם?!
- מה פתאום סוף העולם? כל הצרות שמנית או צרות דומות להן כבר היו, והעולם ממשיך להסתובב על צירו. אני אופטימיסט ואסביר לך מדוע: קם אדם בבוקר ויוצא מביתו, לעבודה. האוויר בהיר נצח, הנוף מקסים, איש לא זורק אותו מן הבית מפני שהוא לא מסוגל להמשיך לשלם את המשכנתא, איש לא יקח ממנו את פרנסתו מפני שהוא חולה או זקן מדי לשבת על טרקטור, איש לא ימנע מילדיו להמשיך לקבל את החינוך היקר ביותר במדינה, ואין הוא רבני ביתו סובלים מרעב. האין אלו סיבות לשמחה?
- אתה פשוט עיוור. כל שבוע כותבים ב"דף הירוק" וב"קיבוץ" על אלה שבגיל 30-40 עוזבים את הקיבוץ, מפני שהם מרגישים שהם מחמיצים משהו.
- ומה יקרה להם בעוד 10-15 שנה, כשלא יוכלו לעמוד בתחרות עם צעירים מהם? האם אז ישובו לקיבוץ? מי מבטיח שהחזק תמיד יהיה חזק, שהמרוויח ימשיך להרוויח, שהמנהל תמיד ימשיך לנהל?
- ומה עם המדינה הזאת? איבתיפאדה! החרדים סוחטים בלי הגבלה! איפה השלום שכולם מייחלים לו? אתה לא מרגיש שהכול מתמוטט?
- יש הבדל קטן בינך לביני. אני נמצא כאן, מפני שאינני רוצה להיות זר ומנודה בארצות גויי העולם. זה ביתי, ומה אני יכול לעשות אם בתוך משפחתי יש יפים ומכוערים, אתאיסטים ומאמינים, ישרים ונוכלים, שקרנים ודוברי אמת? הם כולם חלק ממשפחתי ואסור לי להתכחש להם. שם בחו"ל עשיתי את עצמי לא רואה כשנסעתי ברכבת התחתית ובקרנתי דיברו שניים-שלושה "לובשי שחורין וחובשי שטריימל" באידיש בקול רם. פחדתי שיזהו אותי איתם, פחדתי מהגברת האנטישמיות. כאן פחד זה איננו.
- והאנתיפאדה? אני שונא את הדימוי העצמי שלי כמדכא, כיורה, כמכה!
- אין ספק שיש לנו בעייה עצומה עם ערביי השטחים. ומתחורר שיש לנו גם בעייה עם הערבים שחיים למעלה מארבעים שנה בגבולות הקו הירוק. עלינו לנסות לשמור על צלם אנוש גם כחיילים וגם בכל היחסים שלנו איתם. וגם כשיבוא השלום, והוא יבוא, אינני בטוח שנגמור עם הבעיות. יכול להיות שהטרור יימשך.
- אז למה אתה אופטימיסט?
- שמעתי שני ילדים מדברים הבוקר, לפני שעלו לאוטובוס. אחד אמר: איזה יום מחורבן. בחיבה בלשון. השני אמר לו: לא חשוב, יש צייפס וביצים בצוהריים.

סיפור: המינזר נסגר עד לגמר השיפוצים

פעם אחת, לפני הרבה שנים, בארץ רחוקה בה שלטה דת הנצרות, היה מינזר של נזירים. המיסדר של אותם נזירים עסק בריפוי חולים, בעזרה לעניים, בלימוד קרוא וכתוב למי שהיה לו פנאי למותרות כאלה, וכמובן בתפילה ובגידול מצרכיהם הפשוטים בגינות ובשדות המינזר. היו נזירים אלה שמחים, מאושרים ושלמים עם חייהם, למרות שאמנם הגבילו אותם במצוות עשה ולא תעשה.

(המשך בע' 8)

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

יום אחד הגיע אדם בהול ונרדף לשער המינזר, שתמיד היה פתוח, פרץ פנימה, אחז במזבח וצעק בקול רועד מפחד: "מקלט אני מבקש, מקלט מפני אלה שמאשימים אותי ברצח. אני חף מפשע!" ראש המינזר ניחם את האיש ואמר: "במשך ארבעים יום אתה רשאי לחיות בינינו ואיש לא יגע בשערה אחת מראשך. אחרי ארבעים יום עליך לצאת." "הו, כבוד אב המינזר", אמר האיש, "תמיד חפצתי להיות נזיר. תנו לי אפשרות לחיות עימכם." ראש המינזר הביט בנרדף הרועד ואמר בחמלה: "דרכינו אינן מקובלות על אלה בעולם הסובב אותנו. חוקינו נחשבים לקשים ואורח-חיינו נחשב למעיק." אבל האיש שביקש מקלט התחנן ועמד על דעתו ובסוף ארבעים יום התחיל את תקופת התנסותו - כך קראו לזה - כנזיר מועמד.

המינזר היה טוב אליו. הוא אכל שלוש פעמים ביום, איש לא רדף אחריו, איש לא האשים אותו בגניבה או בעצלנות או בחוסר יושר - דברים שהיו נכונים לגביו בטרם מצא מקלט במינזר. הוא עבד בגינה ובנגרייה, דג דגים בבריכה, התפלל שבע פעמים ביום ונחשב אט אט כאדם ראוי להיות נזיר.

יום אחד נפגש הנזיר החדש עם חבר מן העבר הלא רחוק שלו. החבר היה עני מרוד, בגדינו היו בלויים ובשרו היה דל. אמר הנזיר החדש: "ידידי מימי נעורי, עשה כמוני והצטרף למינזר. כל צרכיך החשובים יבואו על סיפוקם - אוכל, ביגוד, קורת גג, שלווה נפש... העני חשב רגע קט והשיב: "אבל אינני מהמאמינים החזקים ולבי גס בתפילות." הנזיר החדש צחק וטפח על כתפו של חברו העני ואמר: "מה זה חשוב. מלמל בשקט שיר פונדק, אם תרצה, בזמן שכולם מתפללים ויחשבו אותך לאדוק; עשה את עצמך דואג לחולים ויאמינו שאתה אוהב את הבריות. עשה כמוני, עשה רושם ותשמין כמוני." גם העני הצטרף למינזר. אט אט הצטרפה למינזר שיכבה חדשה של נזירים והמינזר נחשב למוצלח מבין המינזרים.

יום אחד אמר אחד הנזירים החדשים לעמיתו: "אתם יודעים שאילו דרשנו תשלום קטן מכל חולה שמגיע למרפאתנו, רק תשלום קטן, אני אומר, יכולנו לאכול דגש בכל ארוחה." אחרי דקה או שתיים של מחשבה אמר עוד אחד מן הנזירים החדשים: "חלק מהעבודה שאנו עושים אינה לכבוד אנשים מלומדים כמונו. מה רע בזה שניקה כמה מן הרעבים של הסביבה ובעד פת לחם יחטבו עצים וישאבו מים עבורנו. נחשב בהם ולא נדרוש מהם שיהיו נזירים." שלישי הצטרף ואמר: "ואם כבר מדברים על איך להיטיב את חיינו הקדושים, לא יזיק אם נפתח פונדק ליד המינזר, כדי שעוברי אורח יוכלו לסעוד את ליבם במאכלים שמטבחנו מתמחה בהכנתם - תמורת תשלום סמלי וחלק מן הכסף יכנס לקופת הצדקה וחלק אחר..."

הנזירים החדשים הבינו את הכוונה והנידו ראש בהסכמה. הם מצאו שותפים מבין הנזירים הזקנים ואחרי שבחנו את הכדאיות המעשית של כל הצעה, באו לאב המינזר ודרשו לשנות, למען טובת הכלל. האב שמע אותם בשקט ולבסוף סיכם: "אחי הנזירים, הזקנים והצעירים, מה שאתם רוצים הוא מה שיש בעולם שמחוץ למינזר. אין במה שאתם רוצים שום רע כשלעצמו, אבל אם נעשה את זה לא יהיה כאן מינזר. איש לא כפה על אף אחד מאי-תנו להיות נזיר ואם תרצו אפשר לבטל את כל נדריכם ושנועותיכם ותוכלו לשוב לעולם הטוב בעיניכם."

הנזיר הדובר, מי שהיה זה שחפש מקלט מפני רודפיו אז, ביטל את דברי ראש המינזר ואמר: "כבוד אב המינזר, זה ביתנו, אנו אוהבים אותו ורק רוצים לשנות מעט לטובת כולם." בהרמת ידיים ובכבוד ראש, מבלי לפגוע ברגשותיהם של אב המינזר ומעט הנזירים שדבקו בדרך הישנה, החליטו ללכת לשינויים קטנים. כעבור כמה שנים נחלה שלט בשערי המינזר:

"המינזר נסגר לשיפוצים"

הוא שוב לא נפתח. במקומו תוכלו למצוא את "פונדק הנזירים", "גני המינזר" - סיור מודרך בתשלום, "שעה של דייג באגס הקדוש"... קמה עיירת קייט. פה ושם יש אנשים נרדפים, אנשים חולים, אנשים זקוקים, אבל מה זה חשוב - כל אחד ותמורתו.

הודעה: פינת הבנייה והטור של דודה ינטה ישובו בעוד שבועיים.

שבת שלום - א ר י ק

מסע באירופה צפוןית 1988.

"מסע" - זה אולי מוגזם. בסה"כ ביקרתי במשך 3 שבועות בארבע ארצות, מזה 10 שעות באוסלו, 48 שעות בכל אחת בשווייץ ובגרמניה, והיתר בגרמניה.

זה שנים שאני טוען שעלינו להפנות יותר ממשאבינו ליצוא לאירופה. ב-1988, למשל, מייצאים "צנרת" ו"ברזים" סה"כ כ-7-7½ מיליון דולר, מזה כ-700 אלף דולר לאירופה בלבד. יחס דומה קיים ביצוא ברזים לאירופה בלבד. מכל הבחינות יש לשנות את היחס, כמובן לא ע"י הקטנת היצוא לארה"ב, אלא ע"י הגדלת היצוא לאירופה.

על כן קיבלתי ברצון את ההצעה לנסות להגדיל את היצוא של ברזים לאירופה, וכמובן גם להתחיל ביצוא של המפעיל לארצות אל (קיימות עדיין בעיות מבחינת הזכיון של שיווק המפעיל שעליו אנו חתומים, אבל יש להניח שבעייה זאת תיפתר בקרוב. ויהיה אפשר להתחיל ביצוא של המפעיל לאירופה). חכמים וזהירים ממני אומנם הזהירו אותי, שאם אינני רוצה להיכשל, מוטב שלא אקבל את השליחות הזאת. אם לשפוט מהעבר, יש הרבה מן התבונה באזהרה הזאת. אך הדיעה שיש לעשות נסיון מאומץ, כי הדבר דרוש לנו מאוד, התגברה.

עיקר המאמץ כעת מופנה לגרמניה. כידוע, זאת הארץ המובילה היום באירופה מבחינה תעשייתית, טכנולוגית וכלכלית והצלחה בגרמניה מקילה בהרבה על החדירה ליתר ארצות אירופה (חוץ מצרפת שזאת פרשה בפני עצמה).

המטרה העיקרית של הביקור בגרמניה היתה ללמוד על המצב של הברז והמפעיל בארץ זו בהשוואה למוצרים דומים, ולקשור קשרים ראשונים עם המפיצים בכוח.

הברז: כעת אנו יכולים לשווק רק את הברזים המיוצרים מ-3 חלקים במידות 4-½ צול. ברז זה הוכיח את עצמו עד כה בגרמניה כבר אמין וכל הלקוחות שביקרתי מרוצים ממנו. זה מבחינת הטיב. מבחינת המחיר יש לנו בעייה עם חלק קטן של המכחור ואת זה צריך לתקן אם אנחנו רוצים לשווק את הברז בקנה-מידה רחב; כמו כן עלינו לחפש מפיצים באזורים השונים בגרמניה. המפיץ היחידי שיש לנו מכסה רק חלק קטן של גרמניה. בנסיעה זו נקשרו קשרים ראשונים עם מפיצים באזורים שונים המעוניינים בנושא ובקרוב נדע, אם אומנם נוכל להגיע לסיכומים איתם. יש להמשיך בחיפוש של קשרים נוספים באזורים אחרים, בעיקר במזרח ובדרום (האנוכר, באווריה).

המפעיל: ככל מפגש הצגתי אותו, כמובן, וזה גרם לי הרבה נחת. מוצר זה עורר התפעלות בכל מקום. רוב האנשים שאיתם נפגשתי היו אנשי מקצוע. לא היה צורך מצדי להסביר את היתרונות של המפעיל הזה. הם הסבירו לי והראו הרבה התעניינות במוצר. אספתי הרבה אינפורמציה לגבי דרכי השיווק שלו. אין לי הרבה ספק שברגע שנגיע להסכמה, נוכל להתחיל בשיווק המפעיל.

חזרתי הביתה עם מסקנות די ברורות:

(א) יש לנו מצורים טובים ומעניינים.

(ב) יש אפשרות לשווק את הברז (וכמובן, את המפעיל), למרות שאף אחד לא מרגיש בחוסר ברזים.

(ג) עלינו להיערך לשיווק הזה מבחינת הורדת העלות והרחבת הייצור.

(ד) יהיה צורך לפתח בקרוב ברז נוסף, כדי להשלים את המכחור (דבר שכבר הוחל בו במפעל).

(ה) התרשמתי שיש סיכויים טובים לשווק את המפעיל בהיקף רציני.

כל זה יקח זמן, אבל אפשר להתחיל כבר ב-1989 להגיע תוך 2-3 שנים להיקף מכירה רציני, שישנה באופן משמעותי את היחס של המכירה באירופה לעומת ארה"ב. אני נזהר מלנקוט במספרים שטרם סוכמו בהנהלת המפעל.

(המשך בע' 10)

אני רוצה להנסיף כמה שורות על הרגשתי בנסיעה הזאת בגרמניה.

כל ביקור בגרמניה גורם לי למעקה קשה, מסיבות שאין צורך להסביר. הפעם זה היה קשה במיוחד, כי יכולתי להרגיש את התקרב המנעד של ינם הזיכרון ה-50 ל"ליל הבדולח". אנשים גרמנים סיפרו לי על זכרונותיהם כילדים מהימים ההם; פלקטים על לוחות המודעות המפרטים את תוכנית האירועים לציון "ליל הבדולח".

במיוחד הביקור בעיר דואיסבורג גרם לי התרגשות רבה. לפני נסיעתי, תוך שיחה מקרית, התברר שג'וני פרנק ומשפחתו באים מהעיר הזאת. הסבא של ג'וני, אבא של חוה פרנק, היה הרב הראשי של העיר. ג'וני סיפר לי, שבעיר הקימו אתר זיכרון ליהודי העיר ובתוכו נקבע שביל מרכזי שנקרא על שם הרב "OBERRABINER NEUMARKT WEG" (שביל ע"ש הרב הראשי נוימרקט). בביקור בעיר חיפשתי את האתר. הוא מורכב מאלמנטים שונים הקשורים ביהודי המקום: שביל זיכרון, חלק מקיר עתיק, לוחות זיכרון לקהילה היהודית ופסל בצורה של שער בית מעצר שנפתח ועליו נחרט המשפט מתפילת הנעילה ביום כיפור - "פתח לנו שער..."

הביקור הזה מילא אותי ברגשות מעורבים ביותר. העצב על חורבן קהילה יהודית עתיקה מצד אחד, ומצד שני התעוררות התקווה וחיזוק האמונה בנצח ישראל, כשצאצאי משפחת פרנק - כאחת המשפחות מהקהילה הזאת - חיים ובונים חיים חדשים במולדת המתחדשת.

גם בנסיעות אחרות נתקלתי בעקבות של חיי הקהילות היהודיות בגרמניה. בעיר וורמס, ששם למד הרש"י; בעיירה קטנה על-יד פרנקפורט עם שריד של בית-כנסת עתיק-יומין, שהיה קיים מהמאה ה-14 ונחרב ב"ליל הבדולח".

קשה להסתובב בגרמניה בלי להיתקל בזכרונות ההיסטוריה של עמנו בארץ זו, ובמיוחד בשואה.

א ו ס י

ח י ד ו ש ק ב ל ו ת ה ש ב ת

מי שמעוניין לחדש את טקסי קבלת השבת שחסרים לנו מתבקש להתקשר עם אריק ארנברג.

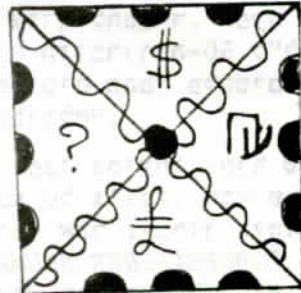
הכוונה היא לבדוק אפשרויות של קבלת שבת

(א) במתכונת של משמרת ראשונה

(ב) במועדון לפני ארוחת ערב

תמורות העיתים.

יש בינינו חבר הרושם בקפידה כל השעות הנוספות שהוא עובד, ולעתים קרובות הוא בא אל הסדרן לבדוק את מצב ימי החופש המגיעות לו. שואל אותו הסדרן: "למה אתה דואג כל כך לימי החופש שלך? הרי אגרת כבר 125 ימים". והחבר משיב: "אני מחכה ליום שיחליטו שכל חבר יקבל תמורה לפי שעות העבודה שהוא עובד." בדיחה? לגמרי לא! חבר זה מדבר במלוא הרצינות. אם יתגשמו תקוותיו, יהיה בשכבת העשירים החדשים (NOUVEAU RICHE) שלנו.

לאחרונה נשמעים בתנועה, מעל דפי "בקיבוץ", "הדף הירוק" ואיפה לא, הרהורים וערעורים על עקרונות שונים שעליהם מושתתת חברתנו.

"הזמנים השתנו".

"אף אחד כבר לא מוכן להתאמץ בשביל מישהו אחר".
 "אי-אפשר להחזיר את מחוגי השעון" (כמה שאני שונאת שעון תמהוני זה שאת מחוגיו ניתן להזיז בכיוון אחד בלבד!)
 "ממילא כבר אין שוויון".

השבוע קיבלתי הזמנה להצטרף למרתון "ניהול וארגון". תוכנית העבודה של הצוות מחולקת לשני תחומים - המעשי והעקרוני. בחלק העקרוני נושא אחד ויחיד: תמורה בעד תרומה - תשלום משכורת - תמריצים.

אני כבר שומעת אתכם מגיבים. "מה יש? אם אני עובד יותר קשה מגיע לי יותר, לא? בכל מקום בעולם זה ככה. אז זה פשע?"

לא חבר. פשע אין כאן. אפילו לא עוולה קטנה, במושגים של העולם הגדול. אבל ויתור יש כאן. ויתור יסודי ורב-משמעותי על האפשרות לחיות בחברה אחרת, שבמבנה שלה טמון הסיכוי לחיות טוב יותר.

לפעמים נדמה לי שחברים רבים לא כל כך מודעים להבדל המהותי הקיים בין חיי הקיבוץ (אפילו בתקופה זו, בקיבוץ ה"חופשי" ביותר) לבין החיים בכל מקום אחר. בעולם שבו אפילו השכיר בדרגה הגבוהה ביותר מודע לאפשרות שיפוטר, ובגיל 65 בוודאי כבר אין חפץ בו, לנו מובטחת תעסוקה - עד 120.

בעולם שבו כל אחד מתאמץ להגיע לדירה בשכונה יוקרתית, והרמה משתרעת מסככת פח עד לפנטהאוס, אנחנו גרים בדירות שוות מבנה, והחלוקה היא לפי גודל המשפחה והוותק. בעולם שבו מחלה או תאונה גורמת לירידה מיידית ברמה לכל המשפחה, בקיבוץ היחיד מטופל בלי להשפיע על רמת החיים של משפחתו.

אם ילד זקוק לטיפול מיוחד, לא מתחשבים במידת התרומה של אביו לקופת המשק. גם קבלת הוריו הזקנים של חבר לא מותנית במספר השעות ה"נוספות" שעובד הבן בכותנה.

הרשימה של יוצאים ללמוד (כשהיא קיימת) לא מפלה בין בן למשפחה חד-הורית לבין זה ששני הוריו ממלאים תפקידים מרכזיים במשך שנים.

כל זה מובן מאליו - רק אצלנו. זר לא יבין זאת.

אין לי ספק שרוב מכריע של החברים רוצים לשמור על כל הדברים היפים האלה. אבל הם תלויים אחד אחד בעקרון המבוזה של "מכל אחד לפי יכולתו" - לכל אחד לפי צרכיו. ומה לעשות? אין שוויון ביכולת, וגם לא בצרכים.

ברגע שנתחיל להעניק הטבות לפי היכולת האישית של כל פרט, נפסיק מהר מאוד לדאוג לכל אחד לפי צרכיו.

כאן אין חצי-חצי, קצת עצמאיים וקצת ערבות הדדית. אין "מגיע לי" בלי "אני תורם".

עם שינויים רבים אפשר לחיות ולהישאר קיבוץ -

ילדים שחוזרים לבית ההורים ב-2.00 או ב-4.00 או ישר מבית הספר, עם או בלי מקלחת.

בגדים מכובסים במכבסה, בגיגית או במכונת כביסה שכונתית.

עבודה בתוך המשק, מחוצה לא, בעיר או בקיבוץ אחר.

מפעלים משותפים עם שכנים, קיבוציים או אחרים.

אפילו חיסול חדר האוכל (למרות שאישית על כך הייתי מצרה מאוד).

אך ברגע שכוח העבודה של היחיד אינו עומד לרשות הכלל, מתפרקת השותפות.

ייתכן שיהיו אז כמה פרטים שיעבדו יותר קשה (אומנם גם זה מוטל בספק), אבל רמת החיים של כל משפחה תהיה תלויה בכוח העבודה של ההורים, בריאותם, גילם - כן, גם יוזמתם.

במיוחד בתקופה זו של מצוקה כלכלית אנחנו זקוקים לכוח עבודתו, מאמציו ויוזמתו

של כל פרט בתוכנו - בשלימות, לא על תנאי. אם כל שעת עבודה נוספת תינתן רק עבור תגמול אישי, אין לנו סיכוי.

א נ ג ה

עֵינֵנו !

מ ה ס פ ר י ה

בתקבלו תוכניות לחודשי
נובמבר-דצמבר של

"LONDON CALLING" - B.B.C. WORLD SERVICE.

אפשר לעיין בהן בספריה.

ח ו ג ל כ י מ י ה - לפי בקשת שני חברים ייפתח חוג
ללימוד הכימיה למי שאינו יודע
ורוצה ללמוד. המדריך אריק ארנברג. מעוניינים יירשמו בלוח
שליד המזכירות.

פִּינֵת הַסֵּרֵט הַשָּׁבוּעִי

שֵׁם הַסֵּרֵט: הַכְּבוֹד שֶׁל פְּרִי־צִי

FRITZI'S HONOR

בִּימוּי: גִּיוֹן יוֹסֶטוֹן

מִשְׁחָק: גִּיק נִיקוֹלְסוֹן, קַתְלִין טֶרנֶר, רוֹבֶרְט לוגִ'יָה, אַנְגִ'לִיקָה יוֹסֶטוֹן

לסרט הזה ישנן שלוש מעלות, שהופכות אותו לאחד הסרטים הבולטים בזמן האחרון ושל ז'אנר סרטי הגנגסטרים לבטח. מעלה ראשונה - הבמאי ג'ון יוסטון. יוסטון, אחד מהבמאים הוותיקים שהעמידה הוליווד ושכל סרט שלו היה להרפתקה קולנועית מרתקת לחובבי הקולנוע, עשה את אחד מסרטיו האחרונים - אולי הלפני אחרון (בתקופה של מאסטר. מעלה שנייה - ג'יק ניקולסון, ואני לא מוסיף מילה בעניין. תנו לי 15 דקות של ג'יק ניקולסון, נטו, על המסך, ואני מוכן לשבת בסרט חמש (!) שעות בשביל זה. המעלה השלישית איננה מהדמויות הראשיות בסרט, אבל על משחקה בסרט היא זכתה באוסקר לשחקנית-מישנה, ובצדק. זוהי אנג'ליקה יוסטון (בתו של ג'ון). תאמינו לי, אתם לא תשכחו אותה בסרט.

בקיצור, לא צריך להכיר מילים על סרט שהוא כמו כל הדברים והסרטים שעשה ג'ון יוסטון. הסרט הזה יותר מאשר סרטיו, ואולי בגלל קרבתו למותו שך ג'ון יוסטון, הוא סיכום של תקופה בקולנוע. מי שזוכר את "הנץ ממלטה", סרט שעשה ב-1941, לא ישכח גם את "הכבוד של פריצי", שנעשה 45 שנים מאוחר יותר. אל תחמיצו את הסרט!

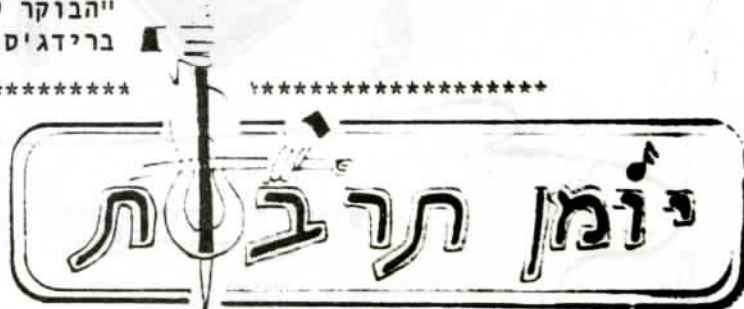
סרט מעולה, גדול, יוצא מן הכלל.

ו. (ועובדיה יוסף) סרטים

הסרטים הבאים עלינו לטובה - "שגעון של לילה", סרטו של מרטין סקורסזה, זה מ"הפיתוי האחרון של ישו" שאני ראיתי ואתם לא. "הצבע ארגמן" של סטיבן שפילברג. "הבוקר שאחרי" של סידני לומט, עם ג'יינ פונדה, ג'ף ברידג'ס, ראול ג'וליה. צפייה מהנה.

רכזת התרבות מוסרת:

העניינים מתחילים לזוז! למרות הקשיים (אין צורך לפרט) יש סימני התעוררות בשטח!

* דבר ראשון: בואו ליהנות עימנו בליל שבת (הערב 11.11.88) ב"בית קפה קטן" שיפתח חגיגת אצלנו. בתוכנית - אווירה נעימה, מטעמים, מוסיקה... וחברה טובה, בניהולם של רקפת הדר, אילת סינה, שרה מרקוסון, אפרת אדלשטיין, בלהה איילון, יוסי מלינה. בואו לחיזוקו - המועדון קם לתחייה!

* ובליל שבת 18.11.88, מובטח לנו ערב שירה עם איתן גדליזון וחבריו. כבר החלו לכַן את הגיטרות ויאיר ניצר את האבק מל המנדולינה, אורי ג. מאורר את האקורדיון. אז הוציאו אתם את קורי העכביש ממיתרי הקול - ובואו להצטרף.

במכנון: ערב ריקודים מסוגנן, תערוכת ספרים, ערב השכונות ועוד. פרטים נוספים - בקרוב.

NEWS OF THE WEEK

- * To commemorate the 50th anniversary of the infamous night of 9/10 November, "Crystal Night" a group of us met in the Moadon to reminisce and listen. Many of us remember the events of that night through the eyes of children, but especially impressive was the story of Mr. and Mrs. Frank. Mr. Frank, respected teacher and father of two small children was arrested and sent to Dachau concentration camp. Only because of the efforts of his wife who managed to prove that they had a place to immigrate to, was he released some time later. And then, of course, he was sent to Australia by the English, because he was an "enemy alien"!
- * Gershie and Shosh should be back home today. Welcome back!
- * Two chaverim have been abroad in order to facilitate exports of our valves. Joe Cina spent a week in South Africa, holding three seminars (2,500 k'm the round trip) to explain the workings of our industrial valves. He says people were most interested, and that there is good chance something will come of the visit. Ossy went to Europe, mainly Germany, met with importers and industrialists in the main cities, and his report, too, is optimistic. Still, we'll have to wait and see.
- * Yisra'el Avidor is away on one of his periodical trips for the Labour Movement - Manila and Singapore this time.
- * We had difficulties this week, when the returning school-bus encountered a unexpected crack in the approach road. We managed to get in through "Brenda and Harry's", and the road-menders are doing a job of filling up the worst pot-holes near the factory. It's a miracle that there were no accidents on that bumpy section.
- * Me'ir asked me to let you know that he has details of the English radio programmes "London Calling." You are invited to look at them in the Library.
- * Tonight our new Cultural Organiser, Ronah, is opening the Mo'adon for a coffee evening. All are invited.
- * The rains are coming - slowly but surely. Hope your roofs are water-tight.

Keep well,

Shabbat Shalom

Inge

F I L M O F T H E W E E K - FRITZLIE'S HONOUR

Producer - John Houston

with Jack Nicolson, Cathline Turner, Robert Loggia
and Angelica Houston (John's daughter).

A gangster film, but of a specially high standard, and John Houston's
last film before his death.

HAPPY BIRTHDAY

- 13.11.88 Douglas Arnold
Raffie Frank
Sher Jackson
Zohar Devolt
Meirav Levy (Samberg-granddaughter)
- 14.11. Nimrod Sho'er (Amit- grandson)
- 15.11. Max Chayat
Tal Palma
Einat Palma
Sharon Weinstein (Edelstein - granddaughter)
- 16.11. Carol Lopov
Dov Collet
- 17.11. Eilah Farchi (Waterman - granddaughter)
- 18.11. Harvey Jackson
Ronen Forster
Le'oni Golan
Mrs. Cissy Packer
- 19.11. Mr. Denny Steel
Sha'ul Easton
Yif'at Broer

HAPPY ANNIVERSARY

- 13.11.88. Rachel & Doodick Fuchs
Orit & Uri Cahana
- 14.11. Yanita & Ze'ev Nitzan
- 15.11. Tsilah & Victor Ben-Reshef

M*A*Z*A*L T*O*V

To Avivah & Eric -the parents
To Jean & Willie - the grandparents
and all the family
ON THE BIRTH of a D A U G H T E R

SARAH MARCUSON is prepared
to start a class for
elderly people, for
movement ;and excercises.
If you are interested, please
get in touch with Me'ir.

Mazal Tov to Ossie, on the birth of a
granddaughter to his daughter Le'ora)

